

Új parancsolatot adok nektek: szeressétek egymást! Azzal a szeretettel szeressétek ti is egymást, amellyel én szerettelek benneteket! Arról fogja megtudni mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.

Az egy parancsolat

Kedves keresztény testvéreim! Had meséljek el egy történetet, mégpedig egy igaz történetet!

Egyszer volt hol nem volt. Nem az óperenciás tengeren is túl, nem ott, ahol a kurta farkú malac is túr, de még csak nem is az üveghegyen túl, hanem Betlehem valóságos kis istállójában, távol a mesék világától megszületett.

Ott feküdt, sírt, mint minden egészséges kisbaba és fogadta a hódolóit, mint minden egészséges kisbaba. Én úgy vettem észre, hogy boldog. Nem csak kisbabaként, de kisgyermekként is, hiszen övé volt az Isten országa. Játszotta az életet, az élet is játszott vele. Olykor békén hagyták egymást, de mindent összevetve, jól kijöttek egymással.

Közben, ahogy teltek az időszámítás egy, majd két számjegyű évei, új játékszabályokat fedezett föl. Újraírta, felülírta, átírta, megírta, összeírta a játékszabályokat. Nem mindet, csak azokat, amik fontosak. Azokat, amin az élet múlik, csak is azokat. És felírta, mármint nem kőtáblára, és nem is tízet, hanem kettőt. Vagyis igazából egyet, csak két részben: Szeretet!

A szeretet furcsa szó. Amint leírom egy papírra, a szó szétolvad és eltűnik. Ha kimondom, szeretet, egy ideig száll a térben, ide-oda verődik és pattog füleink és a fal között, majd fogja magát és elillan a rosszul záró kis ablakon keresztül, mint fűtött szobából a meleg. Talán a szeretet a legfélreértettebb szó az egész történelemben. Mindenki tudja, hogy valami jót, valami pozitívat, valami melengetőt jelent, de mégsem vagyunk képesek megfogni, megragadni és magunkévá tenni. Mintha bizalmatlanok lennénk a szeretettel szemben. Ami nem is túl nagy csoda, hiszen az elmúlt évezredekben, századokban és években annyiszor visszaéltek már ezzel a szóval. Meggyalázták, büntettek érte, ha kellett megkorbácsolták és keresztre feszítették. Ha úgy látták jónak, loptak, csaltak, hazudtak és gyilkoltak a szeretet álruhája alatt, és szomorú, de ezt sokan megteszik mind a mai napig is.

Egyszóval a történelem visszaélt a szeretettel, sokszor visszaélték már a mi szeretetünkkel is. Nem csoda hát ha bizonytalanok vagyunk vele szemben, kicsit tartva, kicsit félve. Mintha tél lenne, és ebben a télben élve az emberek beburkolóznának. Metszőseles viharok elől menedéket az elzárkózásban keresnek és didergő életüket mülángok mellett vagy pezsdítő itallal próbálják fölmelegíteni.

Ennek ellenére, vagy talán pont ezek miatt Jézus mégis ezt mondja: *Fiacskáim, szeressétek egymást! Úgy, ahogyan én is szeretlek benneteket.* Ez pedig nem akármilyen szeretet. A görög nyelv, amin az Újszövetség is íródott, három szót is ismer a szeretetre és ez a három szó, mind másfajta, más minőségű szeretetet jelent.

Az első az eros. Ez maga a fizikai szeretet. Ma úgy hívnánk inkább, szerelem. És pont az eros, ez a fizikai és csak is a fizikai, anyagi világból táplálkozó szeretet teszi lehetővé mondjuk a szerelemet első látásra. Ha már volt ilyen élményünk, akkor most már azt is tudjuk, abban a konkrét pillanatban az eros munkálkodott bennünk. Igen ám, de az eros még az ókori görögök szerint is elmúlik. Úgy tartották maximum egy esztendőig, ha tart. Ezek után csak két lehetőség van. Vagy teljesen elmúlik

az eros és semmivé lesz, ami a természetének egyik jellege, vagy átalakul és valami magasabb rendű lesz belőle.

Ez a philia, a baráti szeretet. Mi, ezt a filiát szoktuk a köznyelvben szeretetnek nevezni. A philia az a szükséglet, ami a görögök szerint a házassághoz kell. Philia nélkül nem lesz tartós a házasság, a baráti szeretet nélkül nem működik. De vele, élethosszig tartó szeretetben élhetünk. Az eros képes átalakulni, továbbfejlődni philiává, de a philia sajnos már nem tud tovább fejlődni. A philia, a baráti szeretet az, amit az ember önerejéből elérhet. Többet nem igazán tud tenni. Ugyanis a szeretet harmadik szintjéhez, az agapehoz már valami más is kell. Egy külső behatás, valami ami segít, rávezet, megéretteti velünk az agapét, azaz a megosztott, jótékony szeretetet. Ez a szeretet legfelsőbb szintje. Ez az, amit saját erőnkől képtelenek vagyunk elérni. Ugyanakkor dolgoznunk kell érte mégis. Ez a megosztott, jótékony szeretet az, ami szülő és gyermek között, vagy testvér és testvér között képes kialakulni. Még ezekben az esetekben alakul ki automatikusan az agapé, de ha nyitottak vagyunk rá, valamint képesek vagyunk tenni a fenntartásáért, akkor valami olyat kapunk, kaphatunk, ami a földi életünkben a legnagyobb csoda lesz.

Amikor a mai igeszakaszunkban Jézus ezt mondja: *Szeressétek egymást!* Akkor az eredeti görög szövegben az agapé szerepel. Ez pedig rámutat, mennyire nehéz, munkás és fáradalmakkal járó feladat is ez, szeretni egymást. De Jézus folytatja: *Úgy szeressétek egymást, ahogyan én is szeretlek benneteket!* Ez pedig az agapé.

Jézus Krisztus, Isten fia, az emberré lett Isten, aki meghalt értünk a kereszten, olyan munkásan, olyan felfoghatatlanul szeret minket, mint szülő a gyermekét, jótékonyan és feltétlenül! Ennél nagyobb evangélium pedig nem létezik és nem is létezhet.

Jézus szeretete olyan szeretet, amely az örökkévalóságból jön, és az örökkévalóságra irányul. Nem ragaszkodik földi dolgokhoz, hanem védőn átölel minket azért, mert örökkévalónak kell lennünk. Nem engedi, hogy akadályozzák, mert ez a szeretet Isten örök hűsége irántunk. Jézus szeretete az a szeretet, amely nem riad vissza semmilyen fájdalomtól, lemondástól, szenvedéstől akkor, ha az a másoknak segít. Ez az a szeretet amellyel ő egyedül önmagunk miatt szeretett minket, és ezért vette magára a földön az emberek megvetését és gyűlöletét, és halt meg a kereszten. Jézus szeretete az a szeretet, amely úgy érvényes ránk, ahogy vagyunk. Ahogy egy anya úgy szereti a gyermekét, amilyen, és annál inkább szereti, minél nagyobb gondot okoz neki, mert tudja, hogy szüksége van rá, szüksége van a szeretetére. Ilyen Jézus irántunk érzett szeretete. Elfogad bennünket, ahogy vagyunk.

Nekünk mégis mintha tél lenne, és ebben a téiben élve az emberek beburkolóznának. Metszőszeles viharok elől menedéket az elzárkózásban keresnek és didergő életüket múltangok mellett vagy pezsdító itallal próbálják fölmelegíteni.

De nem szabad ebben az állapotban, ebben a beburkolózásban megmaradnunk, hiszen a megpróbált ember is kitarja ablakát, ajtaját, amikor zárt világán kívül meglátja a ragyogó nap sugarát és megérzi a melegebb levegőt.

Tegyünk mi is így! Nyissuk ki ablakainkat, ajtóinkat és engedjük be az éltető nap sugarait és a meleg levegőt, hogy felmelegedhessünk az egyetlen és igaz szeretetben, Jézus Krisztus szeretetében.

Így legyen!